

κόμα!... Τρέμο!... Μά ήταν όνειρο;... Ήταν αλήθεια; Χτές ήμουν στο χορό τόν Ζιράφ. Ήταν εκεί κι' ο 'Ερρίκος. Τόν έβλεπα να χορεύει μ' όλες τις ώμορφες κοπέλλες και πρό πάντων με την 'Αλίκη. 'Αχ, τι όμορφη πού' είνε η 'Αλίκη!... Τού άξιζε αλήθεια, τού αγαπημένου μου, μιά τόσο όμοια γυναίκα. Μά είνε μάταιη και φιλάρεσκη και θα τόν κάνει να ύπνωση. 'Εγώ τόν αγατώ μέχρι θανάτου, αλλά δεν είμαι όμοια, δεν είμαι πλουσία, όπως η 'Αλίκη. Κι' όμως... Τι όνειρο!... 'Ο 'Ερρίκος, ναι, ό 'Ερρίκος, ό λατρενός μου, ό χλιαροπλημένος μου 'Ερρίκος, χόρευε χτές μαζί μου. Πώς' είνε αυτό, δεν ξέρω. Ξέρω μόνον ότι τήν ώρα πού χόρευε μ' όλες τις άλλες, εγώ έλεγα με τό νού μου: —'Ερρίκε, σ' αγατώ!... Σ' αγατώ!... 'Η καρδιά μου καίγεται από αγάπη γιά σένα!... Δεν τό νοιώθεις, 'Ερρίκε, δεν τό νοιώθεις;... 'Εκείνος με κοιτάζε κάπου—κάπου μ' ένα βλέμμα άνηχημένο, φευγάτο... Γιά μιά στιγμή τέλος τόν είδα νά μ'ι χορεύει μαζί. Τότε μ' όλη τή δύναμη τής αγάπης μου, μ' όλο τό πάθος τής ψυχής μου, σκέπτηρα: 'Ερρίκε, αγάπη μου, έλα κοντά μου!... 'Ελα κοντά μου!... 'Ελα, 'Ερρίκε, ό, έλα κοντά μου, γλυκιά μου λατρεία!... Και τότε, τότε σάν να έτάκουσε στη μουσική κι' έντονη αύτη πρόσκληση τής ψυχής μου, ό 'Ερρίκος προσχώρησε προσχώρησε πρὸς μένα...

—'Ελα, έλα, αγάπη μου, εξακολουθούσα νά λέω εγώ μέσα μου. Μην περάσεις από κοντά μου, χωρίς νά σταματήσεις. Σ' αγατώ!... Πάρε με μαζί σου... Πάρε με!... Κι' ό, Θεέ μου... Θεέ μου, ό 'Ερρίκος σταμάτησε μπροστά μου και με παρακάλεσε νά χορεύω μαζί του. Τι όνειρο!... Τι ύψη, τί έκστασις αιώτος ό χορός!... Θεέ μου, γιατί νά μη διαρκέσει αιώνας; Μά όχι, Θεέ μου. Συγχωρέσε με. Ήταν μιά εὐτυχία, πού δεν την περιμένα. Τό φόρεμά μου πού τό άγάζαν τά χέρια του, μού είνε τώρα ιερό. Φιλώ τό χέρι μου πού ήταν κλεισμένο τόνισ όρα μέσα στο δικό του. Σημερώνει!... Δεν μπορώ νά κοιμηθώ... Ήταν όνειρο αυτό, Θεέ μου; Ήταν όνειρο; 'Ερρίκε... Σ' αγατώ!... Τ' αγαδός; Σ' αγατώ!...

(Από τό ήμερολόγιο τού 'Ερρίκου Φουέλ).

«Α π ρ ο λ ο γ ι ο ν 25.—Ξ ή μ ε ρ ο ν μα: 'Επέστρεψα πολύ άργά από τόν χορό τόν Ζιράφ. Έχασα τόν όπνο μου. Δεν μπορώ νά κοιμηθώ. Πέρασα όμοις όμοια. Τι όρεωδίσους!... Τι πομπές!... Φώτα κρεμασμένα στά δέντρα, περίφημη όρχήστρα, αληθινό όνειρο!... Ήταν και η 'Αλίκη εκεί. Φαρόσε με διαμαρσία τουαλέττα κι' ήτανε όσο ποτέ όμοια. 'Αλλά κατάλαβα, διατηνάζω, ότι είνε πολύ φιλάρεσκη. Τής άρέσει νά φιλερτάρμ' μ' όλους. 'Εγώ όμοις είμαι ζηλιάρης. Δεν τά συγχωρώ αυτά... Στόν χορό ήταν και η Μαρία Μορέλ. Αυτό δεν είνε καθόλου περίεργο, γιατί γινάινε σ' όλα τα σαλόνια κι' σ' όλα τά κέντρα, όποιον συνάξω κι' έχω. Τό περίεργο είνε ότι χτές τό βράδι χορεύει μαζί της. Δέν ξέρω κι' εγώ πώς' είνε αυτό. Πέρασα από κοντά της και σταμάτησα μπρός της, έτσι, χωρίς νά τό θέλω. Κι' άκούσ' σιγαμάνησα, νόμισα ότι έπαιξε νά της πω δυό λόγια. Τι νά της έλεγα; —'Ασπαρνίς, θέλετε νά χορεύουμε; της είπα, χωρίς νά καλοσχεματώ. Κι' έτσι χόρευε μαζί της. Σάν να έχωχασητήρηκε γ' αυτό. 'Όχι βέβαια γιατί ένδιαφερόταν ιδιαίτερα γιά μένα. Σάν γυναίκα πού είνε όμοια, ίσως από ματαιοδοξία, θά ήθελαν γιατί ποτέ ως τώρα, εγώ, ένας νέος τόσο κομωμένος, δεν την είχα προσκαλέσει νά χορεύει μαζί μου. 'Η καίμενη!... 'Από πολύ κοντά δεν είνε τόσο αντιπαθητική. Φαίνεται βέβαια άπλή και καυτή... σάν Μαρία πού είνε, αλλά έχει γλυκά μάτια και τά χέρια της είνε τόσο λεπτά και τόσο απαλά! Με λίγα λόγια, δεν είνε τόσο αντιπαθητική, όσο νόμισα...»

(Από τό ήμερολόγιο τής Μαρίας Μορέλ).

«Α π ρ ο λ ο γ ι ο ν 30.—'Ο 'Ερρίκος δεν μ' άπομείνει, όπως πρώτα, ούτε με κοιτάζει άνηχημένα κι' από μακριά. Ήσχεται κοντά μου, μού μιλάει... Χορεύει μαζί μου. Τι εὐτυχία! Τι ανέλπιστα εὐτυχία! 'Ω, βέβαια, δεν έχει μανένει πώς τόν αγατώ. Κρίθω όσο μπορώ τήν αγάπη μου. Προσπαθώ νά δωσω μιά αιδώση έκφραση στο πρόσωπό μου όταν καθέται κοντά μου. Προσπαθώ νά μ'ην είνε χαϊδευτική η φωνή μου όταν τού μιλώ. 'Αλλά λέω πάντα με τό νού μου: —'ΕΣ' αγατώ!... Σ' αγατώ!... Μην φείδης μακριά μου. Μην με ξεχνάς, όταν δεν με βλέπεις... 'Ερρίκε!... Σ' αγατώ!... Κι' αυτός, αυτός με κοιτάζει με κάποια έκκληση, σάν να μαντεύη τά λόγια πού τό λέω νοερώς.

Δέν χορεύει τώρα τόσο πολύ με τήν 'Αλίκη. Μά κι' εκείνη δεν φαίνεται νά λιπαίνεται γ' αυτό. Έχει τόσους άλλους θαυμαστάς! Γιά μένα όμως δεν υπάρχει στόν κόσμο, παρά μόνό ό 'Ερρίκος».

(Από τό ήμερολόγιο τού 'Ερρίκου Φουέλ).

«Μ α ι ο ν 12.—'Εχω μέρες νά γράφω στο ήμερολόγιό μου. Μά είνε τόσο παράξενο αυτό πού μου συμβαίνει. Δέν μπορώ νά καταλάβω τι είνε αυτό πού μ' έλκει στη Μαρία Μορέλ. Δέν είνε από τις γυναίκες πού μπορουν νά έλκυσουν έναν άντρα εκ πρώτης όψεως, με τήν όμορφιά τους και με τό σπινθηροδόλο πνεύμα τους. Είνε μιά άλλη κόρη, νόστιμη άρκετά, μά όχι επιβλητικά όμοια και κομψή, όπως, παραδείγματος χάριν, η 'Αλίκη. Μολαταύτα είνε γλυκεία και τόσο σεμνή!... Καθώς άντελήφθημ' μαζί στα από μερικά της λόγια, είνε άρκετά μορφωμένη, αλλά και τόσο μετρούμενη! Είνε μιά ψυχή παρθενική. Εὐτυχισμένος αυτός πού αγαπά η πού θ' αγαπήση! Γιατί νά μην είνε έτσι βαθειά και άπλή συγχρόνος και η 'Αλίκη;... 'Θά προσπαθώ νά καταλάβω άν η καρδιά της Μαρίας είνε έλευθερή. Τι όνόητος πού ήμουν νά αντιπαθώ τά μιάρα της μαλλιά!... 'Αποτέλει ένά τόσο όμοια πλαίσιο γύρω στο κατώτερο πρόσωπό της!... Και πόσα της πηγαίνει τό όνομά της!... Μαρία!... Είνε γλυκεία και άγνή, όπως η Παναγία. Τι κοντός πού ήμουν νά νομίσω πως άσκα λέγεται Μαρία, είνε μιά άσημαντή γυναίκα!... 'Αλλά δεν είνε βέβαια ούτε τά μαύρα της μαλλιά, ούτε τό όνομά της πού μ' έλκυσον τώρα τόσο σ' αυτήν. Είνε κάτι άλλο, κάτι άνώτερο από όλα πού με κάνει ν' αγατώ και τά μαλλιά της και τόνομά της. Μήπως δεν είχε πάντα τό ίδιο σεμνό ύψος; Τι είνε λοιπόν αυτό πού με τράβηξε έτσι, χωρίς νά θέλω προς αυτή; 'Υπάρχουν στιγμές πού ζαλίζομαι μ' όλες αυτές τις σκέψεις. Παρατώ τό διαβάσμα. Πετώ γύρω τά βιβλία μου και κοιτούλάω πάνω στη σελίδα πού διαβάσα... Περιέργω πράμα!... Πολύ περίεργο!...

(Από τό ήμερολόγιο τής Μαρίας Μορέλ).

«Μ α ι ο ν 18.—Θεέ μου!... Είν' αλήθεια; Είμαι η μνηστή τού 'Ερρίκου; 'Ο αγαπημένος μου με λατρεύει όσο τόν λατρεύω κι' εγώ κι' έχει διαλέξει έμένα γιά σύντροφο τής ζωής του; Δέν θα έχασω τήν πρώτη τον έρωτική έξομολόγησι: —'Μαρία, μού είπε, σ' αγατώ!... Σ' αγατώ τρελλά!... Δελο νά περάσω όλη μου τήν ζωή μαζί σου... Δέν ξέρω κι' εγώ πως σ' αγαπώ. Στις άρχές, νά σου πώ τήν αλήθεια, δεν σ' εύρισκα τόσο τού γούστου μου, μά ύστερα, σιγά—σιγά, έννοιόμου κάτι νά μ' έλκινε προς ένένα. Δέν ξέρω κι' εγώ πού είνε αυτή η μυστηριώδης και άκατανίκητη δύναμι πού μάς έννοσε. Ένα μόνον ξέρω: Πώς σ' αγαπώ, Μαρία!... Κι' εγώ τότε του είπα: —'Η δύνάμη, γιά τήν όποία μιλάς, αγαπημένο μου, είνε η αγάπη! Ναι, η αγάπη, η αγάπη μου πού τράβηξε τί δική σου αγάπη. Σ' αγαπώϊσα τόσο πολύ, τόσο πολύ!... Σε συν-λογίζομαι αδιάκοπα. 'Ερρίκε... Σε φώναζε η ψυχή μου αδιάκοπα, νύχτα και μέρα... Κι' επί τέλους τήν άκωνες κι' ήλθες προς έμένα. Συνέβη, αγαπημένο μου, έκτενο πού μάς τυχάνει συχνά: Κινητάκι με πολλή προσοχή ένα πρόσωπο, τό όποιο κοιτάζει άλλοι. Κι' έβλεπα τό πρόσωπό αυτό, σάν να νιώθω πώς τό κοιτάζει κάποιος, στρέφεται και μάς βλέπει. 'Ετσι γίνεται και με τήν αγάπη. 'Όταν μιά ψυχή αγαπά πολύ δυνατό μ'άν άλλη ψυχή, τήν κάνει τέλος νά στρέφη προς αυτήν και τήν σέβει όμοια της. 'Ο 'Ερρίκος άκωνσε τά λόγια μου αυτά με προσοχή. Έννοωσε τί σημασία τους και με δάκρυα χωρίς στά μάτια με φίλησε γιά πρώτη φορά στο στόμα!...»

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

—Τό έθνικό έμβλημα τής 'Ιουλιανδίας είνε ό κνήφος.

—'Ο πρώτος στόλος πού μετεχειρίσθη τορπίλλες ύπηρες ό Αδ-στριμάκος.

—Τέλεια φρούδια έχονν μόνον τά ζώα πού μοιάζουν με τόν άνθρωπο.

—Στήν Κίνα άσας έχει γιουούς δα-νέζεται εικόλολάτια, ενώ όποιος έχει κο-ρίτσια θεωρείται άναξήχρεος.

—Τά νύχτα τόν χειρόν μεγάλωνουν τέσσερες φορές γρηγορότερα από τά νύ-χια τόν ποδιών.

Πετάω γύρω τά βιβλία μου και κοιτούλάω πάνω στη σελίδα πού διαβάσα!...

